

[Maigaard.]

klasse gruppe og en gruppe 2. klasse lande, således at 1. klasse landene, de lande, der deltager i slangesamarbejdet, går i gang med integrationen og harmoniseringen, og så må man så se, hvad der skal ske med 2. klasse landene.

Jeg mener, at det mest beklagelige, der er sket i regeringens tilkendegivelse over for Tindemansrapporten, hvoraf jeg altså på et par områder er tilfreds med nogle af tilkendegivelserne, er, at den har accepteret denne opdeling i 1. klasse lande og 2. klasse lande. Her er tale om et afgørende skred i dansk markedspolitik. Når vi tidligere spurgte regeringen om dens mening om dette spørgsmål — og det har vi jo gjort, fra Willy Brandt fremsatte tanken i 1974 — så har regeringen sagt: nej, vi er imod den idé; vi mener, det er rigtigt, at EF holdes sammen som én gruppe. Men nu har man altså indtaget et nyt standpunkt, og dermed mener jeg, at der er indledt et afgørende skred, som kan fremme integration og harmonisering.

Jeg må i al fald sige for mit vedkommende, at jeg deler den kritik af forslaget og dermed også af regeringens standpunkt, som den danske kommissær, Finn Gundelach, har fremlagt. Jeg synes, det er en rigtig kritik, og jeg vil gerne pege på nogle af de vanskeligheder, som kan følge, hvis ideen om at opdele EF i en 1. klasse gruppe og en 2. klasse gruppe virkeliggøres.

For det første vil det medføre, at integrationen og harmoniseringen får nye muligheder. Det vil blive muligt at drive integration og harmonisering hurtigt frem i 1. klasse lande-gruppen, de, der deltager i slangesamarbejdet.

For det andet vil en sådan foreteelse være antinordisk, fordi det jo klart siges, at valuta-slangen, som de nordiske lande deltager i, hvilket jeg synes er udmærket, nu skal styres af EF-organer. Der ligger altså et klart bræk i forhold til de andre nordiske lande her.

For det tredje vil det skille Danmark fra England. Jeg synes, man må sige, at vi hørte mange, mange endda rørstrømske, betragtninger, også fra de to ministre, der har lagt op til debatten i dag, efter den britiske folkeafstemning. Hvis der var to lande, der stod sammen i EF, så var det Eng-

land og Danmark, sagde man. Og så går man nu hen og tilslutter sig et forslag, som klart vil skille os fra englænderne. Jeg minder om de synspunkter, som den britiske udenrigsminister, James Callaghan, fremlagde den 22. januar, tror jeg det var, i Hamburg, hvor han vendte sig mod dette forslag og forklarede, hvorfor han anså det for skadeligt. Derfor synes jeg, det er en meget beklagelig ting, hvis forslaget gennemføres, at det også vil skille os fra England.

For det fjerde vil en opdeling i 1. klasse lande og 2. klasse lande medføre, at den tyske indflydelse bliver forøget, fordi 1. klasse lande-gruppen naturligvis vil komme under tysk dominans. Det er svært — det er det altid — at være et stort lands lille nabo, og det er det, uanset hvem det store land er, og uanset hvem det lille land er. Men det må siges åbent og klart, at i 1. klasse lande-gruppen vil der, hvis den etableres, blive en klar tysk dominans. Det vil blive væsentlig sværere for os at være den lille nabo til et stort land, hvis dette forslag gennemføres. Det vil fremme og øge den tyske indflydelse. Jeg beklager meget regeringens standpunkt på dette punkt.

Og til sidst skal jeg sige nogle ord om institutionerne. Det er sådan, at det blev lagt frem for befolkningen før den 2. oktober 1972, at en forudsætning for dansk indtræden var en ganske bestemt balance mellem de europæiske institutioner. Det, der dengang var flertalspartiernes opfattelse, var, at tyngdepunktet i den institutionelle balance burde lægges i Ministerrådet. Man havde to grunde til det: dels kunne man udøve veto-retten i Ministerrådet, et stærkt Ministerråd ville gøre vетоretten mere reel, dels mente man, at der i hele det apparat, der ligger under beslutningerne i Ministerrådet, var en mulighed for at forsvare og beskytte små landes interesser i den lange proces, der er op igennem apparatet, inden beslutningerne når frem til Ministerrådet.

I disse spørgsmål om den institutionelle balance er der i de 3 år, vi har været medlem, sket et skred på to områder, hvor balancen ændres, og efter min mening i de små landes og i Danmarks disfavør. Det er sket omkring Europa-Parlamentet, og det er sket — det skal vi drøfte i dag — omkring Det europæiske Råd.

Omkring Europa-Parlamentet skal jeg